

[Karen Dahlerup Andersen.]

oven i købet har betalt sig at give kvinderne samme timeløn som mænd.

Ved overenskomst efter overenskomst har fagbevægelsen kæmpet for lige løn. Det er fagbevægelsens fortjeneste, at der dog er skred i tingene. Det er arbejdsgiverne, der har holdt igen, der ikke vil betale. Socialdemokraterne er for lige løn, det har vi tilkendegivet så mange gange, og vi forstår så udmærket, at kvinderne denne gang siger, at nu skal det være. Vi appellerer til arbejdsmarkedets parter om, at de selv løser problemet, men vi forstår ikke SFs forslag, som altså — foruden at virke som et indgreb i forhandlingerne — pålægger kvinderne endnu en gang at være tålmodige. Men da det nu er fremsat, og for det tilfælde, at forslaget trods alt skulle indeholde en chance for at støtte kvindernes krav, er mit parti parat til at se på det i et udvalg, men vi vil ikke fraskrive os muligheden for selv at stille forslag, der virkelig løser kvindernes problem.

Asger Jensen: De intentioner, som forslagsstillerne har haft med det forslag, vi her behandler, kan der næppe blive nogen større uenighed om her i tinget. Alle partier har jo for længst tilsluttet sig, at der bør ydes lige løn for mænd og kvinder for det samme arbejde.

For min part har jeg været tilhænger af en sådan løsning helt fra 1930'erne, hvor der ofte var mere end 100.000 mandlige arbejdsløse, og dengang mødte kvinderne op på arbejdsmarkedet til en lavere løn og tog arbejdet fra mændene. Det syntes jeg var en bagvendt orden, og derfor var det min opfattelse allerede dengang, at hvis man fik lige løn, ville man dér, hvor kvinderne var de dygtigste, ansætte kvinder, og dér, hvor mændene var de dygtigste, ville man ansætte dem. Det ville også være med til at fremme produktionen. Men det er jo gået langsomt frem på dette område, og jeg har forstået, at arbejdsmarkedets parter har ment selv at kunne løse disse problemer. Det har i og for sig også været folketingets partiers opfattelse, at på de områder, hvor der var mulighed for, at arbejdsmarkedets parter selv kunne løse problemerne, skulle man søge at undgå at lovgive.

Det konservative folkeparti håber, at man når frem til den ønskede ligestilling ved forhandling mellem arbejdsmarkedets parter, men vi mener ikke, at tiden er moden til, at der lovgivningsmæssigt gribes ind på dette område, og derfor vil vi ikke kunne støtte forslaget.

Robert Christensen: I det forslag til folketingsbeslutning, vi her behandler, er der tale om en gradvis overgang til lige løn, og når jeg læser det rigtigt igennem, får jeg det indtryk, at forslagsstillerne i og for sig selv er lidt i tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at komme med forslaget netop på nuværende tidspunkt, idet der til sidst gives udtryk for, at en eventuel lov ikke må udformes sådan, at den forhindrer, at arbejdsmarkedsparterne kan nå resultatet hurtigere.

Det er jo sådan her i landet, og sådan har det været så langt tilbage, jeg ved af, at der er tradition for, at arbejdsmarkedsparterne selv klarer problemerne, og at lovgivningsmagten kun griber ind i situationer, hvor det er stærkt påkrævet. Det er da heller ikke sådan, at der ikke er sket nogen fremskridt på dette område. Vi har, som det har været nævnt tidligere her i dag, ligelønsprincippet indført på tjenestemandsområdet, og jeg skal her nævne, at for den del af undervisningsområdet, der ligger uden for tjenestemandsområdet, har vi lige løn; vi har det også i store dele af HK-området og i enkelte dele af andre arbejdsmarkedsområder. Der er altså nået en del, og da der netop for tiden foregår forhandlinger, finder vi også i venstre, at det er uheldigt at komme med lovforslag netop midt i disse forhandlinger.

Når det er sagt, vil jeg gerne sige, at i venstre er vi tilhængere af lige løn for lige arbejde, også sådan at vi ville finde det rimeligt, om mændene var lidt tilbageholdende, for at der kunne blive mere til kvinderne, således at vi inden for en overskuelig fremtid kunne få ligelønnen indført. Der er nemlig ikke noget, der tyder på, at det er rimeligt med denne forskel i aflønningen efter køn. Mig bekendt har kvinderne ikke flere forsømmelser end mændene, og hvis de alligevel trods min mening herom skulle have lidt flere forsømmelsesdage, er jeg ikke sikker på andet, end at det i nogle tilfælde